

25 Φεβρουαρίου, 1994

[ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΦΑΝΟΣ ΙΩΝΙΔΗΣ ΚΑΙ SADENIC MATOSSIAN ΣΑΝ
ΕΚΤΕΛΕΣΤΕΣ ΤΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ ΤΟΥ ΑΠΟΒΙΩΣΑΝΤΟΣ
HAGOP MATOSSIAN,

Αιτητές,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ ΥΠΟΥΡΓΟΥ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υποθέσεις Αρ. 645/92, 646/92)

Φορολογία — Φορολογία Εισοδήματος — Φορολογία νοητού κέρδους για δωρεά ακίνητης ιδιοκτησίας — Υιοθέτηση των πορισμάτων της Δημοκρατία v. Matossian.

Φορολογία — Φορολογία Εισοδήματος — Η εξαετής περίοδος του 5
Αρθρου 23(1) των Περί Φορολογίας του Εισοδήματος Νόμων
1961-1979 δεν αφορά απόφαση κατόπιν ενστάσεως του φορολο-
γουμένου.

Με τις συναφείς μεταξύ τους προσφυγές προσβλήθηκαν φορο- 10
λογίες εκατοντάδων χιλιάδων λιρών επί νοητού κέρδους προερχό-
μενου από τη δωρεά ακίνητης ιδιοκτησίας.

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας τις προσφυγές, απο- 15
φάσισε ότι:

1. Η Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην **Δημοκρατία v. Hagop Matossian** υιοθέτησε την αρχή που καθιερώθηκε στην Αγγλική υπόθεση **Sharkey v. Wernher** [1958] A.C. 58. Μολονότι η επίδικη απόφαση του Εφόρου προηγείται χρονικά 20
της πιο πάνω απόφασης του Ανωτάτου Δικαστηρίου, η τελευταία επιβεβαιώνει την ορθότητά της.

2. Δεν υπάρχει ισχυρισμός εν προκειμένω ότι δεν εφαρμόστηκαν ορθά οι φορολογικοί συντελεστές που προβλέπει ο Νόμος, μήτε ότι οι αριθμητικοί υπολογισμοί, και άλλα στοιχεία που έλαβε υπόψη του ο Εφορος, είναι εσφαλμένα. Αλλά οι αιτητές εισηγούνται πως, επειδή το ζητούμενο ποσό είναι υπέρογκο, αυτό απολήγει σε καταστρεπτική φορολόγηση. Δεν ευσταθεί η θέση αυτή, γιατί η επίδικη φορολογία αφορά στα χρόνια που αποκομίστηκε από το φορολογούμενο, το νοητό κέρδος από τη διάθεση της ακίνητης ιδιοκτησίας του στα παιδιά του, και έγινε σύμφωνα με τους συντελεστές που προβλέπονται στην ισχύουσα νομοθεσία, που κρίθηκε ως συνταγματική. Η εισήγηση πως η περίοδος των 6 ετών που καθορίζει το Άρθρο 23(1) των Περί Φορολογίας του Εισοδήματος Νόμων 1961-1979 αφορά και απόφαση που λαμβάνεται μετά από την καταχώριση ένστασης του φορολογούμενου δεν είναι ορθή, όπως καταδεικνύεται από τη νομολογία πάνω στο ζήτημα. Όταν ο φορολογούμενος υποβάλλει ένσταση, η απόφαση του εφόρου πάνω σ' αυτή, μπορεί να απολήξει είτε σε ευνοϊκό ή δυσάρεστο αποτέλεσμα για τον πολίτη.
- 20 *Οι προσφυγές απορρίπτονται χωρίς έξοδα.*

Αναφερόμενες υποθέσεις:

- 25 *Δημοκρατία ν. Matossian (1992) 3 Α.Α.Δ. 399,*
Sharkey ν. Wernher [1958] Α.Α.Δ. 58,
Ioannides ν. Republic (1985) 3 C.L.R. 1801,
 30 *Βογαζιανός ν. Δημοκρατίας (1993) 4 Α.Α.Δ. 2975.*

Προσφυγές.

- 35 Προσφυγές εναντίον της απόφασης των καθ' ων η αίτηση με την οποία επιβλήθηκε στον αποβιώσαντα Hagor Matossian φόρος εισοδήματος για τα έτη 1978, 1979 και 1981-1985, καθώς και έκτακτη εισφορά για τις τριμηνίες που έληξαν τον Ιανουάριο 1976 μέχρι τον Απρίλιο 1983.
- 40 *Κ. Κυριακόπουλος, για τους Αιτητές.*

Στ. Χ' Γιάννη - Ιωσήφ, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση.

Cur. adv. vult.

ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, Δ.: Οι δυο προσφυγές συνεκδικάστηκαν γιατί σε αυτές εγείρονται τα ίδια δύο νομικά ζητήματα, που βασίζονται σε ταυτόσημα πραγματικά γεγονότα. Με την προσφυγή 646/92 προσβάλλεται η απόφαση του Εφόρου Φόρου Εισοδήματος, που ελήφθη στις 19.6.92, και επιβάλλεται φόρος για τα έτη εισοδήματος 1978, 1979 και 1981-1985, που ανέρχεται σε μερικές εκατοντάδες χιλιάδες λίρες, όπως με λεπτομέρεια αναφέρεται στη σχετική ειδοποίηση. Με την προσφυγή 645/92 προσβάλλεται επίσης η απόφαση του Εφόρου, της ίδιας ημερομηνίας, να επιβάλει έκτακτη εισφορά για τις τριμηνιαίες που έληξαν από Ιανουάριο 1976 μέχρι τον Απρίλιο 1983.

Οι αιτητές είναι οι εκτελεστές της διαθήκης του αποβιώσαντα Hagop Matossian, ο οποίος φορολογήθηκε για τα πιο πάνω αναφερόμενα έτη, σύμφωνα με τους συντελεστές που προβλέπουν οι περί Φορολογίας του Εισοδήματος Νόμοι 1961-1979. Η επίδικη φορολογία βασίστηκε πάνω στο νοητό κέρδος που αποκόμισε ο μακαρίτης από τη διά δωρεάς διάθεση στα παιδιά του ακίνητης ιδιοκτησίας του. Η Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην **Δημοκρατία ν. Hagop Matossian** (1992) 3 Α.Α.Δ. 399, (ο ίδιος αιτητής στις παρούσες προσφυγές), υιοθέτησε την αρχή που καθιερώθηκε στην Αγγλική υπόθεση **Sharkey ν. Wernher** [1958] Α.Σ.58, η οποία και αποτελεί μέρος πλέον του δικού μας δικαίου. Μολοντί η επίδικη απόφαση του Εφόρου προηγείται χρονικά της πιο πάνω απόφασης Ανωτάτου Δικαστηρίου, η τελευταία επιβεβαιώνει την ορθότητά της.

Οι δικηγόροι των αιτητών δεν αμφισβητούν, κάτι εξάλλου που δεν μπορούσαν να κάμουν, τη δεσμευτικότητα της απόφασης του Ανωτάτου Δικαστηρίου. Υποβάλλοντας όμως δυο εισηγήσεις διατείνονται πως το θέμα σ'αυτές δεν αποτέλεσε αντικείμενο μελέτης από το Ανώτατο Δικαστήριο στην πιο πάνω υπόθεση. Προβάλλεται ο ισχυρισμός πως το αποτέλεσμα της φορολογίας είναι καταστρεπτικό και απαγορευτικής φύσεως γιατί, ενώ η περιουσία του αποθανόντα αξίζει σήμερα £175.000 περίπου, οι εκτελεστές καλούνται να πληρώσουν πολλές εκατοντάδες χιλιάδες λίρες φόρο εισοδήματος και έκτακτη εισφορά.

Νομίζω πως εδώ επιλοχώνει νομική παρεξήγηση, που επεσήμανα στους δικηγόρους των αιτητών στο στάδιο των διευκρινίσεων. Δεν υπάρχει ισχυρισμός ότι δεν εφαρμόστηκαν ορθά οι φορολογικοί συντελεστές που προβλέπει ο Νόμος, μήτε ότι οι αριθμητικοί υπολογισμοί, και άλλα στοιχεία που έλαβε υπόψη του ο Έφορος, είναι εσφαλμένα. Απλά εισηγούνται πως, επειδή το ζη-

τούμενο ποσό είναι υπέρογκο, αυτό απολήγει σε καταστρεπτική φορολόγηση. Δεν ευσταθεί η θέση αυτή, γιατί η επίδικη φορολογία αφορά στα χρόνια που αποκομίστηκε από το μακαρίτη το νοητό κέρδος από τη διάθεση της ακίνητης ιδιοκτησίας του στα παιδιά του, και έγινε σύμφωνα με τους συντελεστές που προβλέπονται στην ισχύουσα νομοθεσία, που κρίθηκε ως συνταγματική. Πλείστα άλλα θέματα που εγείρονται στη γραπτή αγόρευση των αιτητών, και που αφορούν σ' αυτό το ζήτημα, είναι άσχετα με την παρούσα διαδικασία.

10

Το δεύτερο ζήτημα που εγείρεται από τους δικηγόρους των αιτητών, είναι η καθυστέρηση του Εφόρου να αποφασίσει πάνω στην ένσταση του μακαρίτη, που έγινε το 1980, για τα έτη εισοδήματος 1978, 1979. Είναι γεγονός πως η αναθεωρημένη επίδικη φορολογία γνωστοποιήθηκε στους αιτητές το 1992. Πράγματι διαπιστώνεται μεγάλη καθυστέρηση στην απόφαση επί της ενστάσεως. Κατά τη διάρκεια της όμως δεν προβλήθηκε οποιοδήποτε παράπονο, μήτε και ελήφθη οποιονδήποτε ένδικο μέτρο για τη θεραπεία της. Αντίθετα, αναμενόταν η απόφαση του Εφόρου πάνω στην ένσταση που υποβλήθηκε. Η εισήγηση δε πως η περίοδος των 6 ετών που καθορίζει το άρθρο 23(1) αφορά και απόφαση που λαμβάνεται μετά από την καταχώριση ένστασης του φορολογουμένου δεν είναι ορθή, όπως καταδεικνύεται από τη νομολογία πάνω στο ζήτημα, στην οποία κάμνει αναφορά η δικηγόρος της Δημοκρατίας.

25 **Ευαγγελία Ιωαννίδη ν. Δημοκρατίας** (1985) 3 Α.Α.Δ. 1801, **Απόστολος Ιγνατίου ν. Δημοκρατίας** (1989) 3 Α.Α.Δ. 346, **Πραξιτέλης Βογαζιανός ν. Δημοκρατίας** (1993) 4 Α.Α.Δ. 2975. Οι υποθέσεις είναι μονομελών δικαστηρίων, αλλά συμφωνώ με αυτές. Όταν ο φορολογούμενος υποβάλλει ένσταση, η απόφαση του εφόρου πάνω σ' αυτή μπορεί να απολήξει είτε σε ευνοϊκό ή δυσάρεστο αποτέλεσμα για τον πολίτη.

30

Ενόψει των ανωτέρω έχω τη γνώμη πως οι προσφυγές είναι αβάσιμες και απορρίπτονται. Δεν γίνεται όμως οποιαδήποτε διαταγή για τα έξοδα.

35

Οι προσφυγές απορρίπτονται χωρίς έξοδα.